

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Cezariusz Baćkowski (spr.)

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...)we W.K. G.

po rozpoznaniu 7 września 2022 r.

sprawy

J. S. (1) oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k., art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s., art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s., art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

M. W. (1) oskarżonej o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 54 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

I. T. (1) oskarżoną o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 54 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

B. M. (1) oskarżoną o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 54 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

A. J. oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k., art. 54 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. w związku z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., art. 62 ust. 1 i art. 62 b ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych J. S. (1), B. M. (1), A. J., M. W. (1), I. T. (1)

oraz prokuratora co do oskarżonych J. S. (1) i A. J.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 9 grudnia 2020 r. sygn. akt III K 325/19

I. na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. prostuje oczywiste omyłki pisarskie zawarte w części wstępnej zaskarżonego wyroku i zawarte w punktach VI, IX, XI wyrażenie: „28 października 2018 r.” zastępuje wyrażeniem: „18 stycznia 2018 r.”

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. S. (1):

1. w punkcie I i uniewinnia go od popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczone w punkcie VIII i określając, że koszty procesu za obie instancje w tej części ponosi Skarb Państwa,

2. w punkcie II z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje ustalenie o działaniu w ramach kierowanej przez niego i A. J. grupy przestępczej, z podstawy skazania eliminuje przepis art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i obniża do 8 (ośmiu) miesięcy orzeczoną karę pozbawienia wolności i do 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł, stwierdzając, że utraciła moc kara łączna grzywny orzeczone w punkcie VIII,

3. w punkcie VI na podstawie art. 4 § 1 k.k. za podstawę skazania i wymiaru kary przyjmuje przepisy ustawy w brzmieniu do 23 czerwca 2020 r.

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. J.:

1. w punkcie IX i uniewinnia go od popełniania czynu z art. 258 § 3 k.k. stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczone w punkcie XIII i określając, że koszty procesu za obie instancje w tej części ponosi Skarb Państwa,

2. w punkcie X z opisu czynu przypisanego eliminuje ustalenie o działaniu w ramach kierowanej przez niego wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) grupy przestępczej i przyjmując za podstawę skazania art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. a za podstawę wymiaru kary art. 54 § 2 k.k.s. orzeka wobec niego 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej I. T. (1):

1. w punkcie XIV i uniewinnia ją od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczone w punkcie XVI i określając, że koszty procesu w tej części ponosi Skarb Państwa,

2. w punkcie XV z opisu czynu przypisanego eliminuje ustalenie o działaniu w ramach kierowanej przez J. S. (1) i A. J. grupy przestępczej i przyjmuje za podstawę skazania art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s., a za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. wymierza jej karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 100 (sto) zł,

3. uchyla orzeczenia zawarte w punktach XVII, XVIII i XIX;

V. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej M. W. (1):

1. w punkcie XXVI i uniewinnia ją od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. stwierdzając, że utraciła moc kara łączna orzeczone w punkcie XXVIII i określając, że koszty procesu w tej części ponosi Skarb Państwa,

2. w punkcie XXVII z opisu czynu przypisanego eliminuje ustalenie o działaniu w ramach kierowanej przez J. S. (1) i A. J. grupy przestępczej i przyjmuje za podstawę skazania art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s., a za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. i wymierza jej karę 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł,

3. uchyla orzeczenia zawarte w punktach XXIX, XXX, XXXI,

4. uchyla zwarte w punkcie XXXV orzeczenie o przepadku karty micro SD (...) GB (DRZ (...)) i na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzeka jej zwrot oskarżonej M. W. (1);

VI. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej B. M. (1):

1. w punkcie XX i uniewinnia ją od popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. stwierdzając, że utraciła moc kara łączna orzeczona w punkcie XXII i określając, że koszty procesu w tej części ponosi Skarb Państwa,

2. w punkcie XXI w miejsce przypisanego tam czynu oskarżonej uznaje ją za winną tego, że: od września 2017 r. do 18 stycznia 2018 r. uchylała się od opodatkowania przez nieujawnienie uprawnionemu organowi - przedmiotu i podstawy opodatkowania posiadanych wyrobów akcyzowych 6.080 sztuk papierosów znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy bez oznaczenia polskimi znakami akcyzy, które zbywała odbiorcom narażając na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 5.199 zł i podatek od towarów i usług w kwocie 1.449 zł, a łączna kwota podatków narażonych na uszczuplenie wynosząca 6.640 zł nie przekraczała ustawowego progu tj. wykroczenia z art. 54 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 3 k.k.s. orzeka wobec oskarżonej 1.000 (tysiąc) zł grzywny;

VII. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych J. S. (1), A. J., I. T. (1), M. W. (1) i B. M. (1);

VIII. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. łączy orzeczone w punktach II.2 niniejszego wyroku i IV, V, VI zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności i orzeka wobec J. S. (1) kary łączne roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) zł;

IX. na podstawie art. 69 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. J. kary miesiąca pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 i 5 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania Sądu Okręgowego we Wrocławiu o przebiegu okresu próby i powstrzymywania się od używania środków odurzających;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonych kar zalicza okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonych:

1. J. S. (1) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności od 28 listopada 2018 r. godz. 15:19 do 10 grudnia 2018 r. godz. 15:19,

2. A. J. na poczet kary grzywny od 28 listopada 2018 r. godz. 19:10 do 30 listopada 2018 r. godz. 14:37, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny,

3. I. T. (1) na poczet kary grzywny od 28 listopada 2018 r. godz. 18:20 do 29 listopada 2018 r. godz. 15:45, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny,

4. M. W. (1) na poczet kary grzywny od 28 listopada 2018 r. godz. 17:45 do 29 listopada 2018 r. godz. 15:35, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

XI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. M. (2) 738 zł w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

XII. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa, określa, że wydatki postępowania odwoławczego związane z apelacją prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), kierował zorganizowaną grupą przestępczą, działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. jako współkierującym, w skład której wchodził I. T. (1), M. W. (1), B. M. (1), inna ustalona osoba oraz inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw karnych skarbowych w postaci narażania na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy;

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

II. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, w ramach kierowanej przez niego oraz A. J. grupy przestępczej opisanej w pkt I uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości łącznej nie mniejszej niż 238 200 sztuk papierosów, tj. 11 910 paczek, znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które wprowadzał do obrotu detalicznego poprzez koordynowaną przez niego i A. J. sprzedaż nabywcom bezpośrednim i pośrednim, którzy następnie dokonywali dalszej sprzedaży wskazanych wyrobów akcyzowych odbiorcom indywidualnym, w wyniku czego naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 203 665 złotych stanowiącej małą wartość oraz podatku od towaru i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 56 485 złotych, działając na szkodę Skarbu Państwa i tak w ramach zarzucanego mu czynu min.:

- zbył na rzecz I. T. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 2430 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 41 554 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 11 525 zł,

- zbył na rzecz B. M. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1160 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 19 836 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 5 501 zł,

- zbył na rzecz M. W. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 5430 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 92 855 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 25 752 zł,

- zbył na rzecz innej ustalonej osoby posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1120 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 19 152 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 5 312 zł;

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.

III. w dniu 28 listopada 2018r. w O., na terenie województwa (...), czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, uchyla się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1 821 paczek, w wyniku czego naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu nie zapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 31 140 zł, stanowiącej małą wartość oraz podatku od towarów i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 8 636 zł;

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.

IV. w dniu 28 listopada 2018r. w O., woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy posiadał 0,457 g środka odurzającego w postaci ziela konopii innych niż włókniste;

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. 2018.1030 tekst jednolity/

V. w okresie od 01 września 2017r. do co najmniej 20 lipca 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dostarczenia wyrobów papierosowych bez polskich znaków skarbowych akcyzy nabywcom, wielokrotnie, będąc uprzednio karanym za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w w. z art. 178 § 1 k.k. i wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy Wydział II Karny z dnia 17 września 2014r., sygnatura II K 1081/12, zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze kierował samochodami osobowymi, w tym, R. (...) o nr rej. (...);

tj. o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

A. J. zarzucono, iż:

VI. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził I. T. (1), M. W. (1), B. M. (1), inna ustalona osoba oraz inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw karnych skarbowych w postaci narażania na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.

VII. w okresie co najmniej od września 2017r. do 18 stycznia 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez niego wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) grupy przestępczej opisanej w pkt I uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości łącznej nie mniejszej niż 169 600 sztuk papierosów, tj. 8 480 paczek, znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które wprowadzał do obrotu detalicznego poprzez koordynowaną przez niego i J. S. (1) sprzedaż nabywcom bezpośrednim i pośrednim, którzy następnie dokonywali dalszej sprzedaży wskazanych wyrobów akcyzowych odbiorcom indywidualnym, w wyniku czego naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 145 011 złotych stanowiącej małą wartość oraz podatku od towaru i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 40 218 złotych, działając na szkodę Skarbu Państwa i tak w ramach zarzucanego mu czynu min.:

- zbył na rzecz I. T. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 2430 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie,

czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 41 554 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 11 525 zł,

- zbył na rzecz B. M. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1160 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 19 836 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 5 501 zł,

- zbył na rzecz M. W. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 2000 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 34 201 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 9 485 zł,

- zbył na rzecz innej ustalonej osoby posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1120 paczek, a więc ilości wskazującej na ich handlowe przeznaczenie, czym naraził na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 19 152 zł, zaś podatku od towarów i usług VAT w kwocie 5 312 zł,

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

VIII. w dniu 28 listopada 2018r. w O., woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy posiadał łącznie 0,55 g suszu stanowiącego środek odurzający w postaci ziela konopii innych niż włókniste oraz 1,21 g substancji psychotropowej w postaci amfetamiany, a także 0,08 g nowej substancji psychoaktywnej PV 8,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i art. 62 b ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz.U. 2018.1030 tekst jednolity/ w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. T. (1) została oskarżona o to, że:

IX. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J., w skład której wchodziłi M. W. (1), B. M. (1), inna ustalona osoba oraz inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa karnoskarbowego w postaci narażania na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

X. w okresie co najmniej od września 2017r. do 22 stycznia 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez J. S. (1) i A. J. grupy przestępczej opisanej w pkt I ułatwiała zbywanie wprowadzonych do obrotu przez J. S. (1) i A. J. wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, w ten sposób, że nabywała od wymienionych wskazane wyroby papierosowe w ilości łącznej nie mniejszej niż 2430 paczek, co wskazuje na handlowy charakter przedsięwzięcia, a następnie sprzedawała detalicznym odbiorcom, zapewniając J. S. (1) i A. J. zbyty oferowanych przez nich wyrobów tytoniowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tym samym udzielając pomocy wymienionym w narażeniu na uszczuplenie podatku akcyzowego w wyniku nieujawnienia właściwemu organowi skarbowemu przedmiotu opodatkowania znajdującego się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w kwocie 41 554 złotych, podatku VAT w kwocie 11 525 złotych, stanowiącej małą wartość

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

B. M. (1) zarzucono, iż:

XI. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J., w skład której wchodziła M. W. (1), I. T. (1), inna ustalona osoba oraz inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa karnoskarbowego w postaci narażenia na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

X. w okresie co najmniej od września 2017r. do 18 stycznia 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez J. S. (1) i A. J. grupy przestępczej opisanej w pkt I ułatwiała zbywanie wprowadzonych do obrotu przez J. S. (1) i A. J. wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, w ten sposób, że nabywała od wymienionych wskazane wyroby papierosowe w ilości łącznej nie mniejszej niż 1160 paczek, co wskazuje na handlowy charakter przedsięwzięcia, a następnie sprzedawała detalicznym odbiorcom, zapewniając J. S. (1) i A. J. zbyt oferowanych przez nich wyrobów tytoniowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tym samym udzielając pomocy wymienionym w narażeniu na uszczuplenie podatku akcyzowego w wyniku nieujawnienia właściwemu organowi skarbowemu przedmiotu opodatkowania znajdującego się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w kwocie 19 836 złotych, podatku VAT w kwocie 5 501 złotych, stanowiącej małą wartość;

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

M. W. (1) została oskarżona o to, że:

XIII. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J., w skład której wchodziła B. M. (1), I. T. (1), inna ustalona osoba oraz inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnienie przestępstwa karnoskarbowego w postaci narażenia na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XIV. w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...) i (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez J. S. (1), a w okresie co najmniej do 18 stycznia 2018r. także współkierowanej przez A. J. grupy przestępczej opisanej w pkt I ułatwiała zbywanie wprowadzonych do obrotu przez wymienionych wyrobów tytoniowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, w ten sposób, że nabywała od wskazanych opisane wyroby papierosowe w okresie do 18 stycznia 2018 roku w ilości łącznej nie mniejszej niż 2000 paczek, co wskazuje na handlowy charakter przedsięwzięcia, a następnie sprzedawała detalicznym odbiorcom, zapewniając J. S. (1) i A. J. zbyt oferowanych przez nich wyrobów tytoniowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, tym samym udzielając pomocy wymienionym w narażeniu na uszczuplenie podatku akcyzowego w wyniku nieujawnienia właściwemu organowi skarbowemu przedmiotu opodatkowania znajdującego się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w kwocie 34 201 złotych, podatku VAT w kwocie 9 485 złotych, nadto w pozostałym okresie czasu, tj. do dnia 29 października 2018r. w ramach koordynowanej przez J. S. (1) opisanej powyżej sprzedaży nabyła od niego kolejne nie mniej niż 3 430 paczek wyrobów tytoniowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, co wskazuje na handlowy charakter przedsięwzięcia, a następnie sprzedawała detalicznym odbiorcom, udzielając pomocy wymienionemu w narażeniu na uszczuplenie podatku akcyzowego w wyniku nieujawnienia właściwemu organowi skarbowemu przedmiotu opodatkowania znajdującego się poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy w kwocie 58 654 zł i podatku od towarów i usług w kwocie 16 267 zł, działając na szkodę Skarbu Państwa;

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 9 grudnia 2020 r., sygn. akt III K 325/19:

I. uznał oskarżonego **J. S. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w miejsce czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku uznał oskarżonego J. S. (1) za winnego tego, że w okresie co najmniej od września 2017r. do 29 października 2018r. na terenie województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, w ramach kierowanej przez niego oraz A. J. grupy przestępczej opisanej w pkt I części wstępnej wyroku uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości łącznej nie mniejszej niż 238 200 sztuk papierosów, tj. 11 910 paczek, znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które wprowadzał do obrotu detalicznego poprzez koordynowaną przez niego i A. J. sprzedaż nabywcom bezpośrednim i pośrednim, którzy następnie dokonywali dalszej sprzedaży wskazanych wyrobów akcyzowych odbiorcom indywidualnym, w wyniku czego uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 200 621,20 złotych oraz naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 3 043,80 złotych, a nadto uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku od towaru i usług VAT w kwocie nie mniejszej niż 55 641,28 złotych oraz naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu podatku od towarów i usług VAT w kwocie nie mniejszej niż 843,72 złotych, działając na szkodę Skarbu Państwa i tak w ramach zarzucanego mu czynu min.:

- zbył na rzecz I. T. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 2430 paczek,

- zbył na rzecz B. M. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1160 paczek,

- zbył na rzecz M. W. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 5430 paczek,

- zbył na rzecz innej ustalonej osoby posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1120 paczek, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył mu kary: 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

III. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego J. S. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa skarbowego opisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 167.957,88 złotych;

IV. uznał oskarżonego J. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył mu kary: 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

V. uznał oskarżonego J. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

VI. uznał oskarżonego J. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. S. (1) środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

VIII. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył wymierzone oskarżonemu J. S. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył mu kary łączne: 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

IX. uznał oskarżonego A. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. w miejsce czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku uznał oskarżonego A. J. za winnego tego, że w okresie co najmniej od września 2017r. do 18 stycznia 2018r. na terenie województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez niego wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) grupy przestępczej opisaney w pkt VI części wstępnej wyroku uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości łącznej nie mniejszej niż 169 600 sztuk papierosów, tj. 8 480 paczek, znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które wprowadzał do obrotu detalicznego poprzez koordynowaną przez niego i J. S. (1) sprzedaż nabywcom bezpośrednim i pośrednim, którzy następnie dokonywali dalszej sprzedaży wskazanych wyrobów akcyzowych odbiorcom indywidualnym, w wyniku czego uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 137 234,93 złotych oraz naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 7 776,07 złotych, a nadto uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku od towarów i usług VAT w kwocie nie mniejszej niż 39 374,28 złote oraz naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku od towaru i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 843,72 złote, działając na szkodę Skarbu Państwa i tak w ramach zarzucanego mu czynu min.:

- zbył na rzecz I. T. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 2430 paczek,

- zbył na rzecz B. M. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1160 paczek,

- zbył na rzecz M. W. (1) posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 2000 paczek,

- zbył na rzecz innej ustalonej osoby posiadane wyroby akcyzowe w postaci papierosów bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy w ilości nie mniejszej niż 1120 paczek,

tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył mu kary: 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;

XI. na podstawie art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego A. J. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa skarbowego opisanego w pkt X części dyspozytywnej wyroku w kwocie 88.304,60 złote;

XII. uznał oskarżonego A. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 i art. 62 b ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył wymierzone oskarżonemu A. J. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. uznał oskarżoną **I. T. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. uznał oskarżoną I. T. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył jej kary: 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

XVI. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył wymierzone oskarżonej I. T. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie wymierzonej oskarżonej I. T. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

XVIII. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżoną I. T. (1) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

XIX. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał oskarżoną I. T. (1) do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby;

XX. uznał oskarżoną **B. M. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXI. uznał oskarżoną B. M. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył jej kary: 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

XXII. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył wymierzone oskarżonej B. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie wymierzonej oskarżonej B. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

XXIV. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżoną B. M. (1) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

XXV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał oskarżoną B. M. (1) do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby;

XXVI. uznał oskarżoną **M. W. (1)** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXVII. uznał oskarżoną M. W. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku, przy czym z jego opisu wyeliminował sformułowanie „i (...)”, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierzył jej kary: 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVIII. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączył wymierzone oskarżonej M. W. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie wymierzonej oskarżonej M. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

XXX. na podstawie art. 41a § 2 k.k.s. oddał oskarżoną M. W. (1) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

XXXI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał oskarżoną M. W. (1) do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby;

XXXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet wymierzonych oskarżonym **J. S. (1) i A. J.** kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

a) oskarżonemu J. S. (1) od dnia 28 listopada 2018r., godz. 15:19 do dnia 10 grudnia 2018r., godz. 15:19,

b) oskarżonemu A. J. od dnia 28 listopada 2018r., godz. 19:10 do dnia 30 listopada 2018r., godz. 14:37,

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XXXIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet wymierzonych oskarżonym I. T. (1), B. M. (1), M. W. (1) kar grzywny zaliczył okresy ich zatrzymania:

a) oskarżonej **I. T. (1)** od dnia 28 listopada 2018r., godz. 18:20 do dnia 29 listopada 2018r., godz. 15:45,

b) oskarżonej **B. M. (1)** od dnia 28 listopada 2018r., godz. 16:45 do dnia 29 listopada 2018r., godz. 15:40,

c) oskarżonej **M. W. (1)** od dnia 28 listopada 2018r., godz. 17:45 do dnia 29 listopada 2018r., godz. 15:35,

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXXIV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazach dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 – 5 na k. 1064 akt i zarządził ich zniszczenie;

XXXV. na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazach dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 6 – 39, 41, 59 – 67, 81 – 83, 85 - 86 na k. 1065 akt;

XXXVI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. M. (2) kwotę 1.328,40 złotych (w tym vat) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej M. W. (1) z urzędu;

XXXVII. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych J. S. (1), A. J., I. T. (1) oraz B. M. (1) po 1/5 kosztów procesu i wymierzył im opłaty w kwotach:

- oskarżonemu J. S. (1) 4.300 złotych;

- oskarżonemu A. J. 3.300 złotych;
- oskarżonej I. T. (1) 1.780 złotych;
- oskarżonej B. M. (1) 1.180 złotych;

XXXVIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zwolnił oskarżoną M. W. (1) od ponoszenia przypadających na nią kosztów procesu, w tym od opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i oskarżeni J. S. (1), A. J., I. T. (1), B. M. (1) i M. W. (1) za pośrednictwem obrońców.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych **J. S. (1) i A. J.** co do winy w zakresie czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. i w zakresie orzeczenia o karze oraz środka karnym. Prokurator zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w zakresie czynu J. S. (1) wskazanego w pkt II części wstępnej zaskarżonego wyroku, a w stosunku do A. J. w pkt VII części wstępnej wyroku, polegający na niezasadnym wyodrębnieniu uszczuplonych i narażonych na uszczuplenie przez oskarżonych należności publicznoprawnych poprzez mylne przyjęcie, iż posiadane przez nich we wskazanym w zarzutach czasie, a udokumentowane m.in. kontrolą operacyjną, treścią zeznań świadków, będących nabywcami przedmiotowych towarów, częściowo wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego przez osoby występujące w nim w charakterze podejrzanych, tj. R. W., B. M. (1), M. W. (1) wyroby akcyzowe w postaci papierosów w ilości wskazanej w przywołanych zarzutach, znajdujące się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, nie zostały w całości wprowadzone do obrotu handlowego podczas gdy w rzeczywistości zostały one przez oskarżonych sprzedane detalicznym odbiorcom, a co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonych J. S. (1) i A. J. przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przez oskarżonych przestępstw skarbowych w niewłaściwej wysokości.

2) rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych wobec oskarżonego J. S. (1), a w tym wskazanej w pkt I części dyspozytywnej wyroku w wysokości roku i 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 258 § 3 k.k. oraz kary wskazanej w pkt II części dyspozytywnej wyroku w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s., a w konsekwencji rażąco łagodnej kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności wskazanej w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, wymogów ogólnie oraz szczególnie prewencyjnych, motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, a w tym fakt kierowania przez niego zorganizowaną grupą przestępczą, a także właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz fakt uprzedniej karalności oskarżonego, przemawiają za wymierzeniem mu surowszej kary.

3) rażąco niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych wobec oskarżonego A. J. a w tym kary wskazanej w pkt IX części dyspozytywnej wyroku za czyn z art. 258 § 3 k.k. w wysokości roku pozbawienia wolności oraz za czyn wskazany w pkt X części dyspozytywnej tegoż wyroku za czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także kary wskazanej w pkt XII części dyspozytywnej wyroku za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w wymiarze 1 miesiąca pozbawienia wolności i w konsekwencji zbyt łagodnej kary łącznej wskazanej w pkt XIII części dyspozytywnej wyroku w wymiarze roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy prawidłowa ocena stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, wymogów ogólnie oraz szczególnie prewencyjnych, motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, a w tym fakt kierowania przez niego zorganizowaną grupą przestępczą, a także właściwości i warunki osobiste sprawcy, przemawiają za wymierzeniem mu surowszej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) dokonanie zmiany opisu czynu wskazanego w pkt II części dyspozytywnej przez przyjęcie, że oskarżony **J. S. (1)** uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu nie zapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 203.665 zł stanowiącej małą wartość oraz podatku od towaru i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 56.485 zł, działając na szkodę Skarbu Państwa i wymierzenie oskarżonemu **J. S. (1)** za czyn w nim wskazany kary roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

2) dokonanie zmiany opisu czynu wskazanego w pkt X części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony **A. J.** uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu nie zapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 145.011 zł stanowiącej małą wartość oraz podatku od towaru i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 40.218 zł, działając na szkodę Skarbu Państwa i wymierzenie oskarżonemu **A. J.** za czyn w nim wskazany kary roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

3) zmianę pkt I części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu **J. S. (1)** za czyn w nim wskazany kary 2 lat pozbawienia wolności.

4) zmianę pkt III części dyspozytywnej wyroku i przeczenie wobec oskarżonego **J. S. (1)** przypadku korzyści osiągniętej z przestępstw w kwocie 167.533,5 zł.

5) zmianę pkt VIII części dyspozytywnej wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego **J. S. (1)** kary łącznej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

6) zmianę pkt IX części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu **A. J.** za czyn w nim wskazany kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

7) zmianę pkt XI części dyspozytywnej wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego **A. J.** przypadku korzyści majątkowej w kwocie 92.614,5 zł osiągniętej z przestępstwa.

8) zmianę pkt XII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu **A. J.** za czyn w nim wskazany kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

9) zmianę pkt XIII części dyspozytywnej wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu **A. J.** kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności;

zaś w pozostałej części o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego J. S. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

1) art. 7 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynikającą z naruszenia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym w szczególności poprzez nieuzasadnioną odmowę nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych **J. S. (1)**, **A. J.**, **I. T. (1)**, **M. W. (1)** i **B. M. (1)**, które charakteryzuje konsekwencja, spójność i logiczność, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego ustalenia, że:

a) oskarżony **J. S. (1)**, **A. J.**, **I. T. (1)**, **M. W. (1)** i **B. M. (1)** oraz inna ustalona osoba i inne nieustalone osoby brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od września 2017 r. do 29 października 2018 r., zaś oskarżony **J. S. (1)** wraz z oskarżonym **A. J.** kierowali tą grupą;

b) oskarżony J. S. (1) w okresie od września 2017 r. do 29 października 2018 r. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził A. J., I. T. (1), M. W. (1) i B. M. (1) oraz inna ustalona osoba i inne nieustalone osoby;

c) oskarżony J. S. (1) w okresie co najmniej od września 2017 r. do 29 października 2018 r. na terenie województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie stałe źródło dochodu, w ramach grupy przestępczej uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości łącznej 238.200 sztuk papierosów, tj. 11.910 paczek, znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które wprowadzał do obrotu, w wyniku czego uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie nie mniejszej niż 200.621,20 zł oraz naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 3.043,80 zł, a nadto uszczuplił należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku od towaru i usług VAT w kwocie nie mniejszej niż 55.641,28 zł oraz naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku od towaru i usług VAT w kwocie nie mniejszej niż 843,72 zł, działając na szkodę Skarbu Państwa;

d) oskarżony J. S. (1) w okresie od 1 września 2017 r. do co najmniej 20 lipca 2018 r. wielokrotnie, wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy, Wydział II Karny, z dnia 17 września 2014 r., sygn.. akt: II K 1081/12, zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze kierował samochodami osobowymi, w tym R. (...) o nr rej. (...).

2) art. 424 § 1 i 2 pkt w zw. z art. 7 k.p.k., polegająca na całkowitym braku wyjaśnienia w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku sposobu wyliczenia przyjętych przez Sad ilości papierosów i paczek papierosów, odnośnie czynu opisanego w pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, co faktycznie uniemożliwia jakąkolwiek weryfikację przyjętego przez Sad stanu faktycznego, co do ilości papierosów i paczek papierosów, które miały być przedmiotem nielegalnego obrotu, a także uniemożliwia kontrolę instancyjną tego zagadnienia, a w konsekwencji doprowadził do całkowicie dowolnego ustalenia istnienia znamion czynu zabronionego z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s.

3) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegająca na braku dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność ustalenia i identyfikacji osób nagranych podczas kontroli operacyjnej (...), a zamiast tego absolutnie dowolne przyjęcie, że w rozmowach tych uczestniczyli oskarżeni występujący w tej sprawie, w tym oskarżony J. S. (1).

4) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 i 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 1 § 2 k.k., polegające na całkowitym pominięciu dowodu z wyjaśnień oskarżonego J. S. (1) i niesłuszne niezastosowanie przy subsumpcji prawnej czynu zabronionego, zarzucanego oskarżonemu w pkt IV części wstępnej zaskarżonego wyroku, przepisu art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a także niesłuszne skazanie oskarżonego J. S. (1) za ten czyn, mimo, że jego społeczna szkodliwość jest znikoma, co winno skutkować umorzeniem postępowania karnego w tym zakresie.

II. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu J. S. (1), tak co do ka jednostkowych, jak i kary łącznej, wyrażającą się jej nadmierną surowością, bez dostatecznego uwzględnienia postawy procesowej oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, żalący się wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I, II i V części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu przed Sądem I i II instancji.

2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt V jego części dyspozytywnej poprzez przyjęcie, że czyn ten wyczerpał znamiona określone w przepisie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w tym zakresie umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego J. S. (1);

ewentualnie:

3) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

4) zmianę zaskarżonego wyroku co do kary, przy zastosowaniu instytucji art. 60 § 1, 2 i § 6 pkt 3-4 oraz § 7 k.k., wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe i łączne – tj. kary grzywny poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego A. J. również zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 7 k.p.k. przez danie wiary co do kierowania przez oskarżonego zorganizowaną grupą przestępczą, kiedy to w niniejszej sprawie nie zaistniały cechy zorganizowanej grupy przestępczej;

b) art. 7 k.p.k. przez danie wiary, że J. S. (1) i A. J. działali wspólnie i w porozumieniu, kiedy to z nagrania rozmowy A. J. z oskarżoną I. T. (1) oraz zeznań innych świadków wynika, że A. J. nie miał nawet wiedzy za jaką cenę papierosy można kupić u oskarżonego J. S. (1);

c) art. 7 k.p.k. przez danie wiary co do ilości paczek papierosów sprzedanych przez A. J., kiedy nie jest dokładnie znany sposób ich obliczenia;

d) art. 7 k.p.k. przez nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonych i zeznaniom świadków w zakresie, w którym wskazywali, że oskarżeni nie znali się, nie mieli ze sobą powiązań, nie czynili wspólnych ustaleń, nie mieli zamiaru osiągania zysku i nie stanowili grupy przestępczej;

e) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który określił by ściśle jakie ilości papierosów zostały faktycznie sprzedane przez A. J., jaka była ich dokładna wartość.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia:

a) przez nieprawidłowe przyjęcie w opisie czynu w pkt VI, że oskarżony A. J. działał wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) od września 2017 r. do 29 października 2018 r., kiedy to Sąd w uzasadnieniu sam wskazał, że oskarżony działał do dnia 18 stycznia 2018 r.;

b) przez nieprawidłowe ustalenie, że A. J. wspólnie i w porozumieniu z J. S. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził Iwanna Olszewska-Tymik, M. W. (1), B. M. (1), inna ustalona osoba oraz inne nieustalone osoby, mające na celu popełnianie przestępstw karnych skarbowych w postaci narażania na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy, kiedy to materiał dowodowy nie potwierdza, aby A. J. wspólnie i w porozumieniu kierował zorganizowaną grupą przestępczą, ani, aby działał w celu popełnienia przestępstwa karnych skarbowych;

c) przez nieprawidłowe ustalenie, że A. J. uchylał się od opodatkowania poprzez nieujawnienie uprawnionemu organowi, Naczelnikowi Urzędu Skarbowego przedmiotu i podstawy opodatkowania, to jest posiadania wyrobów akcyzowych w postaci papierosów w ilości łącznej nie mniejszej niż 169.600 sztuk papierosów, tj. 8.480 paczek, znajdujących się poza procedurą zawieszenia akcyzy, bez oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy, które wprowadzał do obrotu detalicznego poprzez koordynowaną przez niego i J. S. (1) sprzedaż nabywcom

bezpośrednim i pośrednim, którzy następnie dokonywali dalszej sprzedaży wskazanych wyrobów akcyzowych odbiorcom indywidualnych, w wyniku czego naraził na uszczuplenie należności Skarbu Państwa z tytułu niezapłacenia podatku akcyzowego w kwocie łącznej nie mniejszej niż 145.011 zł stanowiącej małą wartość oraz podatku od towaru i usług VAT w kwocie łącznej nie mniejszej niż 40.218 złotych, działając na szkodę skarbu Państwa i tak w ramach zarzucanego mu czynu zbył na rzecz wymienionych w pkt VII wyroku osób narażając na uszczuplenie podatku akcyzowego i podatku od towaru i usług VAT w wymienionych w pkt VII kwotach, kiedy to z materiału dowodowego powyższe nie wynika.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o:

- 1) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu ekonomii na okoliczność dokładnego określenia jaka ilość papierosów została sprzedana przez oskarżonego oraz ich wartości.
- 2) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt IX przez uniewinnienie A. J. od popełnienia zarzucanych mu czynów.
- 3) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt X przez uniewinnienie A. J. od popełnienia zarzucanych mu czynów.
- 4) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XXXVII w części dotyczącej A. J. przez jego zwolnienie od ponoszenia kosztów procesu, w tym opłaty.

Obrońca oskarżonej I. T. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

W zakresie skazania oskarżonej w pkt XIV wyroku za czyn z art. 258 § 1 k.k. opisany w pkt IX części wstępnej wyroku – obrazę przepisów postępowania oraz dokonania błędnych ustaleń faktycznych tj.:

1) obrazę art. 5 § 2 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dokonanie przez sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci kontroli operacyjnej (...) i (...)CD przez bezpodstawne uznanie, że oskarżona Ivanna O.-Tymkiv brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J., podczas gdy z w/w kontroli operacyjnej (np. sesja telefoniczna (...) transkrypcja karta 3; sesja tel. Nr (...), transkrypcja z k. 10v-11), w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżona I. T. (1) w sposób odrębny traktowała oskarżonego J. S. (1) i A. J., tj. odrębnie ustalała z Nimi ceny sprzedaży papierosów, czy też informowała J., że A. sprzedaje Jej taniej papierosy, czego pominięcie ewentualnie nie ustalenie przez Sąd a quo zgodnie z zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniem wiedzy, doprowadziło do przyjęcia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku, polegających na uznaniu w kontrze do w/w dowodu z kontroli operacyjnej, że oskarżona I. zrealizowała znamiona strony podmiotowej zarzucanego Jej czynu z art. 258 k.k., w sytuacji kiedy prawidłowa ocena w/w dowodu powinna doprowadzić Sąd I instancji do odmiennej oceny w/w dowodu i z uwagi na brak dowodu przesądzającego ponad wszelką wątpliwość realizację przez oskarżoną strony podmiotowej zarzucanego jej czynu powinna skutkować uniewinnieniem oskarżonej I. T. (1) od zarzucanego Jej czynu z art. 258 k.k.

2) obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej a nieswobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z wyjaśnień M. W. (1), B. M. (1) (w tym wyjaśnień złożonych przez w/w współoskarżonych w postępowaniu przygotowawczym które sąd uznał za wiarygodne) i przez pominięcie przez Sąd I instancji części wyjaśnień współoskarżonego R. W. (tj. wyjaśnień, których sąd a quo nie kwestionuje w żaden sposób, w zakresie w jakim osoby te wskazywały na fakt, iż oskarżony J. S. (1) lub A. J. oddzwanił do Niej z numeru objętego kontrolą operacyjną jako numeru zastrzeżonego, czego pominięcie przez sąd a quo, miało istotne znaczenie dla niniejszego sprawy, gdyż doprowadziło to do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji stanu faktycznego sprawy w zakresie w jakim Sąd a quo uznał, że oskarżona I. T. (1) dopuściła się realizacji znamienia strony podmiotowej zarzucanego jej czynu z art. 258 k.k., w sytuacji, kiedy prawidłowa ocena w/w dowodów powinna doprowadzić Sąd a quo do ustalenia, że oskarżona I. T. (1) nie wypełniła znamion w/w czynu zabronionego, ponieważ nie mogła mieć wiedzy, że oskarżony J. S. (1) i A. J. dzwoniąc do Niej z numeru zastrzeżonego korzystają tego samego nr telefonu (objętego kontrolą operacyjną) i wspólnie sprzedają papierosy bez akcyzy.

3) obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z kontroli operacyjnej przez bezpodstawne uznanie, że oskarżona I. T. (1) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J., podczas gdy z nagrań kontroli operacyjnej (np. sesja telefoniczna (...) transkrypcja karta (...); oraz transkrypcja z nagrań kontroli operacyjnej z k.10v-11 sesja (...)), w sposób jednoznaczny wynika, iż oskarżona I. T. (1) targuje się z oskarżonym A. lub J. przy zakupie papierosów; odmawia zakupu papierosów bez akcyzy gdy są droższe od stawek tego typu papierosów będących na rynku; odrębnie ustala ceny papierosów z oskarżonym J. lub A., informuje oskarżonego A., że kupi od Niego papierosy, gdyż nie chce Jej się jechać do W. (w domyśle na Dworzec Ś.), a tym samym Sąd a quo dokonując prawidłowej oceny w/w dowodu zgodnie z zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniem wiedzy nie mógł ustalić, że oskarżona I. oraz oskarżony J. S. (1) i A. J. tworzą zorganizowaną grupę w zakresie, której istnieją elementy koordynacji działań, kierownictwa i dyscypliny, trwałości porozumienia, czego pominięcie ewentualnie nie ustalenie przez Sąd a quo doprowadziło do przyjęcia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku, polegających na uznaniu w kontrze do w/w dowodu z kontroli operacyjnej, że oskarżona I. zrealizowała znamiona strony przedmiotowej zarzucanego Jej czynu z art. 258 k.k., w sytuacji kiedy prawidłowa ocena w/w dowodu powinna doprowadzić Sąd I instancji do odmiennych ustaleń i uniewinnienia oskarżonej I. T. (1) od zarzucanego Jej czynu z art. 258 k.k. w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na brak realizacji znamienia strony przedmiotowej tegoż czynu.

4) obrazę art. 7 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z: danych telekomunikacyjnych; sprawozdania z analizy połączeń telefonicznych; protokołów z oględzin; opinii z zakresu informatyki; zeznań świadków M. W., E. T.; P. Czech, Ż. Czech, M. K., T. W., J. K., J. T., M. M., I. Czech (dot. dowodów wymienionych na str. 1-3 uzasadnienia wyroku), polegającej na uznaniu, iż dowody te potwierdzają, że oskarżona I. T. (1) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J., w sytuacji kiedy z dowodów tych ocenianych zgodnie z zasadami logicznego myślenia nic takiego nie wynika, czego nie ustalenie przez Sąd a quo doprowadziło do przyjęcia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku i skazania oskarżonej za czyn z art. 258 § 1 k.k., w sytuacji kiedy prawidłowa ocena w/w dowodów powinna doprowadzić Sąd I instancji do odmiennych ustaleń i uniewinnienia oskarżonej I. T. (1) od zarzucanego Jej czynu z art. 258 k.k. w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na brak realizacji znamion strony przedmiotowej i podmiotowej tegoż czynu.

5) obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na bezpodstawnym niezgodnym z zasadami logicznego myślenia uznaniu przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonej I. T. (1) (złożonych w toku postępowania przygotowawczego i przed Sądem), za niewiarygodne w zakresie: w jakim nie przyznawała się Ona do popełnienia zarzucanego Jej czynu z art. 258 § 1 k.k., w sytuacji kiedy wyjaśnienia oskarżonej I., że traktowała Ona oskarżonych J. S. (1) i A. J. jako odrębnych sprzedawców papierosów bez akcyzy i nie знаła pozostałych współoskarżonych oraz że nie istniała pomiędzy oskarżonymi zorganizowana struktura, korespondują z obiektywnym dowodem z kontroli operacyjnej (...) i (...)CD (sesja telefoniczna (...); sesja tel. Nr (...)), czego nie uwzględnienie przez Sąd I instancji doprowadziło do bezzasadnego pominięcia dowodu z wyjaśnień oskarżonej I. T. (1), a w konsekwencji doprowadziło to do przyjęcia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku i skazania oskarżonej za czyn z art. 28 § 1 k.k., w sytuacji kiedy prawidłowa ocena w/w dowodów powinna doprowadzić Sąd I instancji do odmiennych ustaleń i uniewinnienia oskarżonej I. T. (1) od zarzucanego Jej czynu z art. 258 k.k., z uwagi na brak realizacji znamion strony przedmiotowej i podmiotowej tegoż czynu.

6) obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na bezpodstawnym niezgodnym z zasadami logicznego myślenia uznaniu przez Sąd I instancji zeznań A. O. złożonych przed Sądem, jako nie mających znaczenia dla sprawy, w sytuacji kiedy z tych zeznań w sposób bezsprzeczny wynika, iż oskarżona I. T. (1) nabywała papierosy bez akcyzy na potrzeby własne w tym potrzeby męża A. O. oraz Jego chorego brata B. D., czego nie uwzględnienie przez Sąd a quo doprowadziło do bezzasadnego pominięcia w/w dowodu i do

przyjęcia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku tj. ustalenia, że oskarżona Ivanna O.-Tymkiv nabywała papierosy bez akcyzy jako tzw. „diler”, a nie jako końcowy konsument, co przełożyło się na bezzasadne skazanie oskarżonej za czyn zabroniony stypizowany w art. 258 § 1 k.k.

7) obrazę art. 7 k.p.k. mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na bezpodstawnym niezgodnym z zasadami logicznego myślenia uznaniu przez Sąd I instancji, że oskarżona I. T. (1) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez oskarżonego J. S. (1) i A. J. w okresie od września 2017 r. do 29 października 2018 r. (a nie jak wynika z aktu oskarżenia od września 2017 r. do 18 stycznia 2018 r.), oraz że do rozbicia tej grupy doszło dopiero w wyniku działania organów ścigania, w sytuacji kiedy okoliczności te nie znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, czego nie uwzględnienie przez Sąd I instancji przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziło również do dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku tj. ustalenia, że oskarżona I. T. (1) nabywała papierosy bez akcyzy w dłuższym okresie niż wynika to z opisu czynu przedstawionego w akcie oskarżenia i wymierzenia za to przez Sąd surowszej kary.

8) obrazę art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. stanowiącego jedną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., przez skazanie oskarżonej I. T. (1) za czyn z art. 258 § 1 k.k. za okres nie objęty aktem oskarżenia, tj. za okres liczony od dnia 19.01.2018 r. do 29.10.2018 r., pomimo braku złożenia skargi w tym zakresie przez właściwego oskarżyciela publicznego.

W zakresie skazania oskarżonej I. T. (1) w pkt XV wyroku za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. opisany w pkt X części wstępnej wyroku – obrazę przepisów postępowania oraz dokonania błędnych ustaleń faktycznych, ewentualnie rażącą niewspółmierność kary, tj.:

1) obrazę art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. – mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dokonanie przez Sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z kontroli operacyjnej i dowodów z protokołów oględzin w zakresie w jakim dowody te wskazują rzekomo liczbę paczek papierosów zamówionych przez oskarżoną I. T. (1), polegającą na bezzasadnym przyjęciu przez Sąd a quo, niezgodnie z zasadami logicznego myślenia i wskazaniem wiedzy, że zamówienia papierosów składane oskarżonemu J. S. (1) lub oskarżonemu A. J. w okresie od września 2017 r. do 18 stycznia 2018 r., (a nie jak niezgodnie z materiałem dowodowym przyjął Sąd a quo do 22.01.2018 r., przez oskarżoną I. T. (1) w drodze rozmowy telefonicznej, mają charakter definitywny i jasny również w zakresie określenia przedmiotu zamówienia, w tym ilości paczek papierosów, w sytuacji kiedy: z samego charakteru zamówienia jako czynności niedefinitywnej; rozmów objętych kontrolą operacyjną; z zeznań świadków, co do których wiarygodności Sąd a quo nie miał żadnych wątpliwości (vide: zeznania E. T. (2); P. C.); wyjaśnień oskarżonego R. W., co do których Sąd a quo nie miał żadnych zastrzeżeń; wynika, iż zamówienie papierosów nie było jednoznaczne z nabyciem towaru i w zakresie określenia przedmiotu transakcji, co w połączeniu z brakiem przedstawienia przez organ ścigania oraz Sąd a quo liczby naliczonych paczek w oparciu o nagrania z kontroli operacyjnej od strony pozytywnej i negatywnej, uniemożliwia całkowicie kontrole prawidłowości dokonanych obliczeń sprzedanych paczek papierosów, czego nie uwzględnienie przez Sąd a quo doprowadziło również do obrazu art. 5 § 2 k.p.k. przez jego nie zastosowanie i nie pominięcie w/w dowodu z kontroli operacyjnej w zakresie ustalania ilości paczek papierosów nabytych rzekomo przez oskarżoną w wysokości 2430 paczek, pomimo istnienia w/w wątpliwości niemożliwych do usunięcia innym dowodom, co w konsekwencji również doprowadziło do dokonania przez Sąd a quo błędnych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku w zakresie ustalenia pomocnictwa oskarżonej I. T. (1) w narażeniu na uszczuplenie podatku akcyzowego i VAT naliczonego od 2430 paczek papierosów.

2) obrazę art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, przez dokonanie przez sąd a quo dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na bezpodstawnym niezgodnym z zasadami logicznego myślenia uznaniu przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonej I. T. (1), za niewiarygodne w zakresie dot. wskazywanej przez nią ilości nabytych paczek papierosów od współoskarżonych, z uwagi tylko i wyłącznie na fakt, iż oskarżona Ivanna Olszewska-Tymkiv w pierwszych wyjaśnieniach zaprzeczyła znajomości z oskarżonym J. S. (1) i A. J., a w późniejszych wyjaśnieniach nie kwestionowała Ona tej znajomości tylko

kwestionowała ilość kupionych papierosów, w sytuacji kiedy z pierwszych wyjaśnień oskarżonej I. T. (1) w sposób jednoznaczny wynika, że wskazywała Ona, iż nie zna w/w oskarżonych z nazwiska i – „może jak bym ich zobaczyła to bym ich rozpoznała”, a przy drugich wyjaśnieniach oskarżonej Ivannie odtworzono nagrania z kontroli operacyjnej i okazano zdjęcia w/w oskarżonych, tak więc zgodnie z Jej twierdzeniami nie znając nazwisk w/w oskarżonych miała możliwość ustalenia znajomości z w/w oskarżonymi, czy to po głosie, czy po okazanym zdjęciu, tym samym w oparciu tylko o powyższe twierdzenia Sądu nie można konsekwentnym i logicznym wyjaśnieniom oskarżonej I. T. (1) odmawiać wiarygodności, czego nie uwzględnienie przez Sąd I instancji doprowadziło do bezzasadnego pominięcia dowodu z wyjaśnień oskarżonej I. T. (1), a w konsekwencji doprowadziło to do przyjęcia przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych (co do ilości nabytych paczek, sposobu ich wykorzystania itd.) stanowiących podstawę wyroku i skazania oskarżonej min. za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s., w sytuacji kiedy prawidłowa ocena w/w dowodu z wyjaśnień oskarżonej Ivanny powinna doprowadzić Sąd I instancji do odmiennych ustaleń i uniewinnienia oskarżonej I. T. (1) od zarzucanego Jej min. Czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., z uwagi na brak realizacji znamion strony przedmiotowej i podmiotowej tegoż czynu.

3) orzeczenie w pkt XV wyroku m.in. za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. opisany w pkt X części wstępnej wyroku - rażącej niewspółmiernie surowej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 m-cy oraz 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych, przy której wymiarze Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę: naturalnych przyczyn odwołania pierwszych wyjaśnień złożonych w śledztwie, dotychczasowej niekaralności oskarżonej, Jej pozytywnej opinii środowiskowej, w tym również właściwości i warunków osobistych oskarżonej, czego nie uwzględnienie przez Sąd a quo doprowadziło do orzeczenia rażąco sumowej kary nie spełniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 13 k.k.s.

4) orzeczenie w pkt XVI wyroku – rażąco niewspółmiernie surowej kary łącznej w wymiarze 10 m-cy pozbawienia wolności, przy której wymiarze Sąd Okręgowy nie uwzględnił w należyty sposób i nie nadał właściwego znaczenia związkowi podmiotowemu i przedmiotowemu pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, a także nie wziął pod uwagę: dotychczasowej niekaralności oskarżonej, Jej pozytywnej opinii środowiskowej, w tym również właściwości i warunków osobistych oskarżonej, tj. trudnej sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonej wynikającej z problemów zdrowotnych i związanych z tym faktem brakiem możliwości podjęcia pracy stałej pracy, czego nie uwzględnienie przez sąd a quo doprowadziło do orzeczenia rażąco surowej kary łącznej, nie spełniającej dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 13 k.k.s.

5) w zakresie pkt XXXVII wyroku – naruszeni art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. – przez ich niezastosowanie i niezwolnienie oskarżonej z ponoszenia kosztów procesu, w sytuacji kiedy z wywiadu środowiskowego oraz wyjaśnień oskarżonej w sposób jednoznaczny wynika, iż jest Ona osobą bezrobotną, która z przyczyn zdrowotnych musi się trudnić pracą dorywczą i bez pomocy osób najbliższych nie będzie oskarżona ponieść tych kosztów bez znacznego uszczerbku dla swego utrzymania.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelując wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie I. T. (1) od zarzucanego Jej czynu z art. 258 § 1 k.k. opisanego w pkt IX części wstępnej kwestionowanego wyroku;

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie I. T. (1) od zrzucanego Jej m.in. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. opisanego w pkt X części wstępnej kwestionowanego wyroku;

- ewentualnie – o zmianę zaskarżonego w zakresie skazania oskarżonej w pkt XIV wyroku za czyn z art. 258 § 1 k.k. opisany w pkt IX części wstępnej wyroku przez zmianę opisu czynu w zakresie przyjętego przez Sąd a quo dłuższego okresu udziału oskarżonej w zorganizowanej grupie tj. zmianę okresu „(...) do 29 października 2018 roku” na okres „(...) do 18 stycznia 2018 roku” i jednocześnie uwzględnienie tej zmiany opisu czynu w niższym wymiarze kary;

- ewentualnie – o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary przyjętej w pkt XV wyroku m.in. za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. opisany w pkt X części wstępnej wyroku, przez wymierzenie jej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przy czym przy karze grzywny – o zmianę wysokości stawki dziennej do kwoty 50 zł;

- ewentualnie – o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary łącznej przyjętej w pkt XVI wyroku przez wymierzenie jej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji;

- ewentualnie – zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt XXXVII wyroku przez zwolnienie oskarżoną z ponoszenia kosztów procesu w całości.

Obrończyni oskarżonej B. M. (1) zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k. przez nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonych, że Ci nie mieli ze sobą powiązań, ustaleń, zamiaru osiągania zysku i nie stanowili grupy, a tym bardziej grupy zorganizowanej;

- art. 7 k.p.k. przez nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonej B. M. (1) w kwestii ilości kupowanych papierosów od J. S. (1).

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia:

a) przez nieprawidłowe przyjęcie, że oskarżona, jak i pozostali oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez J. S. (1) i A. J. mającej na celu popełnianie przestępstwa karnoskarbowego w postaci narażania na uszczuplenie należności Skarbu Państwa w podatku akcyzowym, w podatku od towarów i usług VAT poprzez nabywanie, przechowywanie, przewożenie i zbywanie odbiorcom detalicznym wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez urzędowych znaków akcyzy, kiedy to materiał dowodowy w żadnym razie nie potwierdza, że oskarżeni stanowili grupę zorganizowaną mającą w swym celu popełnienie przestępstw karnoskarbowych;

b) nieprawidłowe ustalenie, że oskarżona B. M. (1) na terenie woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez J. S. (1) i A. J. grupy przestępczej opisanej w pkt I ułatwiała zbywanie wprowadzonych do obrotu przez J. S. (1) i A. J. wyrobów akcyzowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, w ten sposób, że nabywała od wymienionych wskazane wyroby papierosowe w ilości łącznej nie mniejszej niż 1.160 paczek, co wskazuje na handlowy charakter przedsięwzięcia, a następnie sprzedawała detalicznym odbiorcom, zapewniając J. S. (1) i A. J. zbyt oferowanych przez nich wyrobów tytoniowych w postaci papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, kiedy to z materiału dowodowego powyższe nie wynika.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku co do oskarżonej B. M. (1):

a) w pkt. XX wyroku przez jej uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej czynów oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych;

b) w pkt XXI wyroku przez zmianę opisu czynu w ten sposób, że zapis treści zarzutu zamienić na treść: „w okresie od września 2017 r. do 18 stycznia 2018 r. nabyła od oskarżonego J. S. (1) wyroby papierosowe w ilości niewielkiej, czym narażiła na uszczuplenie podatku akcyzowego w wyniku nieujawnienia właściwemu organowi skarbowemu przedmiotu opodatkowania znajdującego się poza procedurą zawieszenia poboru nie przekraczając ustawowego progu, tj. o czyn z art. 54 § 3 k.k.s.”, zaś z podstawy skazania i wymiaru kary wyeliminować przepis art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., a na podstawie art. 54 § 3 k.k.s. wymierzyć oskarżonej karę grzywny za wykroczenie skarbowe w wysokości 2.000 zł.

Obrończyni oskarżonej M. W. (1) zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła:

- 1) obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące uznaniem, że oskarżona M. W. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż M. W. nie tylko nie brała udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, ale pomiędzy oskarżonymi nie istniały jednoznaczne zależności wskazane w art. 258 § 1 k.k., świadczące o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej.
- 2) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące uznaniem, że oskarżona M. W. pomagała w przestępstwie nie ujawniania właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składania deklaracji, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika przede wszystkim, iż działalność J. S. (1) i A. J., czyli osób, którym M. W. miałyby pomagać, nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 54 § 2 k.k.s., natomiast abstrahując od powyższej okoliczności – nie można uznać sprzedaży papierosów przez M. W. za udzielenie pomocy w popełnieniu przestępstwa.
- 3) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące uznaniem, iż M. W. nabyła od w okresie do 18 stycznia 2018 r. nie mniej niż 2000 paczek papierosów, natomiast w okresie do 29 października 2019 r. nabyła nie mniej niż 3430 paczek papierosów, w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż M. W. nabywała papierosy w mniejszej ilości niż w opisie czynu z art. 54 § 2 k.k.s.
- 4) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące uznaniem, że karta micro SD marki K. (...), wymieniona w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr (...) (Drz (...)), należąca do M. W. stanowiła przedmiot służący jej do przestępczego procederu, podczas gdy przedmiot ten służył M. W. do przechowywania rodzinnych zdjęć, zwłaszcza jej małoletniego syna, a zatem nie powinien podlegać przepadkowi.
- 5) rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonej M. W. kary, przy której Sąd I instancji uzasadnił jej wymiar wysokością uszczuplonych i narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych, w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżona zakupiła mniejszą ilość papierosów niż wskazana w opisie czynu z art. 54 § 2 k.k.s., nadto nie została wzięta pod uwagę przez Sąd I instancji motywacja M. W., którą niewątpliwie była trudna sytuacja materialna jej rodziny.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmian zaskarżonego wyroku poprzez:

- a) uniewinnienie oskarżonej M. W. od wszystkich zarzucanych jej czynów;
ewentualnie:
- b) uchylene orzeczenia o przepadku karty micro SD marki K. (...)bg ((...)) na rzecz Skarbu Państwa;
- c) wymierzenie oskarżonej M. W. kary za poszczególne przestępstwa w granicach dolnego ustawowego zagrożenia;
- d) zwolnienie oskarżonej M. W. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i obciążenie Skarbu Państwa wydatkami powstałymi w tym postępowaniu – w wypadku nieuwzględnienia środka odwoławczego;
- e) zasądzenie kosztów pomocy prawnej, świadczonej przez obrońcę z urzędu w toku postępowania apelacyjnego, wg norm przepisanych, które nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się niezasadna, zaś apelacje obrońców oskarżonych zasługiwały na uwzględnienie w części, w szczególności co do ustaleń o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej w której działalność oskarżeni byli zaangażowani.

1. Najpierw wypada odnieść się do zarzutu obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. o konsekwencjach bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego J. S. (1).

Skarżący wskazuje, że prawomocne skazanie tego oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z 16 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 1232/19 za występki z art. 244 k.k. polegający na nie stosowaniu się do orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i kierowaniu 20 lipca 2018 r. samochodem R. (...) stanowiło przeszkodę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej w prowadzeniu postępowania wobec oskarżonego o czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. zarzucany i przypisany w tym postępowaniu, a polegający na nie stosowaniu się do wymienionego zakazu i kierowaniu w warunkach czynu ciągłego tym samym autem od 1 września 2017 r. do 20 lipca 2018 r.

Problematyka jedności i wielości czynów, kryteriów tożsamości czynu należy do najtrudniejszych zagadnień (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 28.03.2002 r., I KZP 4/02 OSNKW 2002 r. z. 5-6, poz. 37, z 28.11.2002 r., IV KZ 40/02, OSNKW z 2003 r., z 1-2, poz. 13, z 12.10.2011 r., III KK 145/11, OSNKW 2012 r. z. 2, poz. 13, Komentarze do art. 11 kk: K. Buchała, A. Zoll, Zakamycze 1998 r. str. 116-117, J. Giezek (red.) WKP 2021 r. tezy 1-4, A. Marek, LEX 2010 r. teza 1, M. Mozgowa (red.) teza 1, M. Królikowski i R. Zawłocki nb. 1, 5-11, A. Wąsek, Głosa do postanowienia SN z 28.03.2002 r., I KZP 4/02, OSP 2002, nr 7-8, s. 111). Wskazuje się na kryteria pozytywne odnoszące się do znamion czynności wykonawczej określonych czynów zabronionych oraz komponentę podmiotową a z drugiej strony na niemożność określenia takich uniwersalnych pozytywnych warunków.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych zdecydowanie przeważa koncepcja negatywnych kryteriów tożsamości czynu. Wskazuje się zatem, że tożsamość czynu nie zachodzi w sytuacji:

- zmiany podmiotu, któremu zarzucono udział w zdarzeniu,
- zmiany dobra chronionego będącego przedmiotem zamachu i jego charakteru,
- zmiany osoby pokrzywdzonego jeśli równocześnie wystąpi różnica dotycząca miejsca, czasu czynu, przedmiotu wykonawczego lub ustawowych znamion czynu,
- ujawnienia się co najmniej trzech różnic dotyczących miejsca, czasu, przedmiotu wykonawczego lub ustawowych znamion czynu przy jednoczesnym braku zmiany osoby pokrzywdzonego.
- braku jedności impulsu woli, jedności zamiaru, planu sprawcy, nastawienia sprawcy zmierzającego do osiągnięcia tego samego relewantnego celu (postanowienie Sądu Najwyższego z 19.X.2010 r. II KK 97/10 OSNKW 2011 r., z. 6 poz. 50, postanowienie Sądu Najwyższego z 22.09.2011 r., II KK 117/11, OSNwSK 2011 r., poz. 1650, postanowienie Sądu Najwyższego z 28.03.2002 r., I KZP 4/02, OSNKW 2002 r., z. 5-6, poz. 37, wyrok Sądu Najwyższego z 13.10.2011 r. IV KK 193/11, LEX nr 1027190, wyrok Sądu Najwyższego z 18.02.2009 r. V KK 4/09, LEX nr 486533, wyrok Sądu Najwyższego z 2.03.2011 r., III KK 366/10, OSNKW 2011r., z. 6, poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 11.03.2021 r., IV KK 37/21, LEX nr 3252652, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 21.09.2010 r. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 11.04.2001 r., II A Ka 63/01 KZS 2001, z. 5, poz. 24).

W realiach sprawy i interesującym tu zakresie czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. zarzucanego w tym postępowaniu i z art. 244 k.k. przypisanego w cyt. wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy zachodzi tożsamość osoby oskarżonej i dobra chronionego. J. S. (1) kierował też tym samym pojazdem wbrew zakazowi orzeczonemu tym samym wyrokiem, czyn przypisany wyrokiem Sądu Rejonowego został popełniony w dniu będącym końcową datą czynu zarzucanego i przypisanego w niniejszym postępowaniu, a S. i O. są położone na terenie województwa (...), które jest wskazane jako miejsce popełnienia czynu w niniejszej sprawie.

Rację ma także apelujący, że stosownie do zasady niepodzielności przedmiotu procesu prawomocne zakończenie postępowania co do zarzutów wadliwie wyodrębnionych z tego samego czynu stanowi przeszkodę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej do prowadzenia postępowania wobec zarzutów pozostałych po takim błędnym wydzieleniu (wyrok Sądu Najwyższego z 1.10.2003 r., IV KKN 318/01, LEX nr 84460, uchwała Sądu Najwyższego z 29.10.2002 r., I KZP 27/02, OSNKW 2002 r., z. 11-12, poz. 96). Sytuacja *ne bis in idem* nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie.

Brak bowiem składnika podmiotowego koniecznego dla przyjęcia tożsamości zachowania osądzonego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym z zachowaniami będącymi przedmiotem tego postępowania – jedności zamiaru, co przesądza o niewystępowaniu przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej i niezasadności zarzutu obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k..

„Przyjęcie przez sąd powagi rzeczy osądzonej wymaga samodzielnego ustalenia czy zachowanie będące przedmiotem postępowania było częścią osądzonej już wcześniej aktywności sprawcy, mającej charakter czynu ciągłego lub przestępstwa wieloczynowego. Ustalenia tego sąd dokonuje bez względu na to, w jaki sposób kwalifikowano zachowania sprawcy we wcześniejszym orzeczeniu sądowym (wcześniejszych orzeczeniach). Nie ma więc w szczególności znaczenia, czy przyjmowano wówczas konstrukcję czynu ciągłego z art. 12 k.k. lub art. 6 § 2 k.k.s., czy też nie. Badając z urzędu, czy nie zachodzi sytuacja powagi rzeczy osądzonej, sąd samodzielnie ustala, czy spełnione zostały przesłanki ciągłości lub wieloczynowości, mając na względzie opis czynu, będący przedmiotem wcześniejszego postępowania i - o ile to konieczne - dokonując niezbędnych ustaleń faktycznych w zakresie znamion warunkujących przyjęcie ciągłości lub wieloczynowości.” (wyrok Sądu Najwyższego z 9.01.2020 r., III KK 640/18, LEX nr 3017811).

Warunkiem koniecznym ustalenia, że poszczególne zachowania sprawcy stanowią jeden czyn ciągły jest m.in. działanie z góry powziętym zamiarem (art. 12 § 1 k.k.). Oznacza to, że zamiar sprawcy musi obejmować wszystkie zindywidualizowane przynajmniej ogólnie zachowania składające się na czyn ciągły i powstać najpóźniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania składającego się na ciąg (postanowienie Sądu Najwyższego z 9.03.2006 r., V KK 271/05, OSNKW 2006, nr 5, poz. 50). Chodzi więc o ten sam istniejący od początku zamiar realizowany „na raty”, a nie taki sam powstający każdorazowo (na nowo, sukcesywnie) w nadarzających się, podobnych okolicznościach (postanowienie Sądu Najwyższego z 1.06.2017 r., III KK 5/17, LEX nr 2321862). Nie jest więc wystarczający zamiar ogólny, czy odnawiający się w sprzyjających sytuacjach, lub pojawiających się potrzebach.

„Negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej albo zawisłości sprawy (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) w odniesieniu do czynu ciągłego (art. 12 § 1 k.k.) aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zarówno zachowania prawomocnie osądzone i uznane za czyn ciągły, albo będące przedmiotem jednego postępowania, jak i później ujawnione, były objęte jednym i tym samym zamiarem sprawcy. W wypadku braku takiego ustalenia dopuszczalne jest prowadzenie odrębnego postępowania karnego o zachowania inne niż objęte prawomocnym wyrokiem, albo będące przedmiotem innego toczącego się już postępowania, a wydany w nowym postępowaniu wyrok nie jest dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z 5.11.2019 r., III KK 405/18, OSNKW 2020, nr 5, poz. 16).

W niniejszej sprawie przypisując oskarżonemu czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w takim kształcie jak to ujęto w zarzucie aktu oskarżenia (pkt V części wstępnej, pkt VI części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) Sąd Okręgowy ustalił, że rozumiany w przedstawiany wyżej sposób powzięty nie później niż przed pierwszym zachowaniem zamiar kierowania autem wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze dotyczył dostarczania w ten sposób nabywcom wyrobów papierosowych bez polskich znaków akcyzy. Sąd I instancji w ramach zasady samodzielności jurysdykcyjnej uznał więc przekonująco, że z góry podjęty zamiar kierowania pojazdami mechanicznymi mimo zakazu sądowego związany był z zasadniczą przestępczą działalnością J. S. (1) - realizowanym w kolejnych odsłonach dostarczaniem odbiorcom wyrobów akcyzowych, bez takich polskich znaków i czerpaniem stąd korzyści majątkowych.

Ani z wyjaśnień oskarżonego, ani innych ujawnionych dowodów nie wynika, by J. S. (1) towarzyszyła świadomość i podjęta przed pierwszym zachowaniem wola naruszania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na

zawsze obejmujące wszystkie takie zachowania niezależnie od ich związku z dostarczaniem odbiorcom papierosów bez polskich znaków akcyzy, tak przypisane w wyroku Sądu Okręgowego, jak i Sądu Rejonowego w Oleśnicy. Sąd I instancji nie ustalił też, by kierowanie wbrew zakazowi samochodem R. (...) 20 lipca 2018 r. w S. na ul. (...), co przypisano oskarżonemu w wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy z 16 grudnia 2019 r. (II K 1232/18) miało związek z dostarczaniem nabywcom papierosów bez polskich znaków akcyzy. Argumentów w tym względzie nie dostarcza też apelacja obrońcy J. S. (1).

O ile więc omawiane tu zachowania J. S. (1) przypisane mu w wyrokach: prawomocnym Sądu Rejonowego w Oleśnicy z 16 grudnia 2019 r., II K 1232/18 i Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 9 grudnia 2020 r., III K 325/19, zostały podjęte z takim samym zamiarem, to nie był to ten sam z góry powzięty zamiar, który Sąd I instancji trafnie łączy z dostarczaniem papierosów bez polskich znaków akcyzy.

Zarzut obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. jest z tych powodów niezasadny.

2. Już w tym miejscu, co może sprzyjać czytelności argumentacji, wypada się odnieść do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k., czego konsekwencją było wadliwe, zdaniem obrońcy, przypisanie oskarżonemu J. S. (1) występku z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Wady pisemnych motywów wyroku jako odrębnych od niego i powstałych po jego wydaniu nie mogą być podstawą skutecznego zarzutu odwoławczego. Podobnie twierdzenie o naruszeniu zasad prawa (w tym wypadku zasady prawdy), które są dyrektywami kierunkowymi. To przepisy szczegółowe konkretyzujące, precyzujące te reguły mogą stanowić taką podstawę (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755). Powołanie się na przekroczenie zasady prawdy potraktowano jako wskazanie na istotność podniesionego uchybienia.

Sąd Okręgowy (uzasadnienie podsekcja 2.2.) trafnie zauważa, że B. M. (1) (k. 716v), R. W. (k. 705), I. C. (k. 2645, 1126 -1127), M. W. (4) (k. 2697v), T. W. (2) (k. 1156 – 1157, 2673), J. K. (2) (k. 1167-1168), J. T. (2) (k. 1277-1279, 2675v-2676) zbieżnie wskazują, że J. S. (1) przywoził im papierosy bez polskich znaków akcyzy kierowanym przez siebie samochodem. Mówi o tym także nie wymieniona przez Sąd I instancji M. W. (1) (k. 700, 701, 1205, 2285). Wniosek o wiarygodności relacji tych osób co do wskazanej okoliczności jawi się jako oczywiście zgodny z zasadą swobodnej oceny dowodów. Przeciwnie stanowisko obrońcy nie poparte żadną argumentacją nie może zostać uwzględnione. Tym bardziej, że apelujący pomija, że oskarżony faktycznie przyznał (k. 1023), że dostarczał papierosy bez polskich znaków akcyzy zawsze sam rowerem, samochodem, lub pieszo. Co prawda następnie wyjaśnia (k. 1024), że papierosy woził samochodem do czasu orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na zawsze, ale przecież zakaz ten orzeczono we wrześniu 2014 r. (k. 886 – 888), a początek przestępczej działalności związanej z obrotem papierosami bez polskich znaków akcyzy to wrzesień trzy lata później.

Z relacji wymienionych wyżej osób jasno wynika, że oskarżony przyjeżdżał kierowanym przez siebie autem przywożąc papierosy w okresie objętym aktem oskarżenia. Okoliczność, że zeznający i wyjaśniający o tym nie są w stanie wskazać dat dziennych kiedy to miało miejsce nie jest przeszkodą do przypisania oskarżonemu występku z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Sąd Okręgowy określił czas popełnienia wymienionego czynu ciągłego z możliwą w dowodowych realiach precyzją.

Podobnie lektura tych relacji nie pozostawia wątpliwości, że J. S. (1) kierował wtedy pojazdem mechanicznym, nawet jeśli przesłuchiwanie nie wymieniają jego marki i modelu (M. W. (1) jednak wyjaśnia – k. 700 - o autach: marki m. i „małym dostawczym”) lecz mówią ogólnie o samochodach, przez co rozumie się powszechnie pojazdy wyposażone w poruszający je silnik, zaś zakaz do którego oskarżony się nie stosował obejmował prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych. Opis czynu przypisanego mówi o kierowaniu samochodami osobowymi, które są przecież pojazdami mechanicznymi i identyfikuje jeden z nich – R. (...) nr rej. (...).

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu obrońcy, że odpowiedzialności z art. 244 k.k. podlegają tylko osoby, które wbrew zakazowi prowadzą pojazd mechaniczny drogą publiczną. Orzeczony w wyroku Sądu Okręgowego w Oleśnicy z 17 września 2014 r., II K 1081/12, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze takiego ograniczenia

nie zawiera, nie wynika ono również z przepisów ustawowych. Obejmując (m.in.) interesującą tu sferę ruchu lądowego zakaz o którym mowa dotyczy kierowania pojazdami mechanicznymi nie tylko na drogach publicznych i w strefach zamieszkania, ale wszystkich ogólnie dostępnych dla takiego ruchu miejsc (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2000 r., IV KKN 250/2000, OSPriPr 2001, nr 4, poz. 19; oraz z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, R-OSNKW 2009, poz. 1068). Przemieszczanie się oskarżonego kierowanym autem z miejsca przechowywania papierosów bez polskich znaków akcyzy do miejsca ich odbioru (miejsca zamieszkania nabywców, parkingi, stacje paliw itp.) wymagało poruszania się w strefie gdzie odbywał się ruch lądowy, a nie tylko w miejscach dostępnych dla ograniczonego, niewielkiego grona osób. Jeśli opis czynu przypisanego obejmował stwierdzenie, że oskarżony kierował samochodami osobowymi wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze, to zawierało się w tym ustalenie, że J. S. (1) czynił to w ruchu lądowym. „Treść art. 244 k.k., zawierającego komplet znamion określonego w tym przepisie czynu, m.in. polegającego na niezastosowaniu się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów, nie wymaga wskazania w opisie czynu, zarzucanego sprawcy, miejsca, na które rozciąga się zakaz” (wyrok Sądu Najwyższego z 15.12.2011 r., II KK 184/11, OSNKW 2012, nr 1, poz. 11).

Sformułowany w punkcie I.1.d apelacji obrońcy J. S. (1) zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. jest niezasadny.

3. Apelacje obrońców oskarżonych A. J. i J. S. (1) wskazują na niekompletność materiału dowodowego wynikającą z nieprzeprowadzenia z urzędu dowodów z opinii biegłych:

- z zakresu fonoskopii na okoliczność identyfikacji osób, których głosy zostały utrwalone podczas zarządzanej kontroli operacyjnej,

- z zakresu ekonomii (jak można sądzić na podstawie jednego z wniosków apelacji obrońcy A. J.) na okoliczność ustalenia ilości i wartości papierosów faktycznie sprzedanych przez A. J..

Nadal obecne w obowiązującym modelu procesu karnego elementy kontrydiktoryjności, ciężar dowodu, powinność zachowania przez Sąd obiektywizmu, bezstronności w obliczu ścierających się interesów stron pozwala oczekiwać od stron i ich reprezentantów aktywności w kierunku przeprowadzenia dowodów, kiedy dostrzegają potrzebę ich włączenia do podstawy orzekania. Jeszcze raz wypada więc powtórzyć, że w wypadku braku inicjatywy stron, powinność sądu wynikająca z art. 167 k.p.k. powstaje tylko wtedy, gdy możliwy do przeprowadzenia dowód, o którym sąd powziął informację, może mieć istotne znaczenie w sprawie, a zaniechanie jego przeprowadzenia stwarza niebezpieczeństwo dokonania błędnych ustaleń faktycznych i wydania nietrafnego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 20 marca 2014 r., II AKa 56/14, LEX nr 1451878, postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2015 r., V KK 318/14, LEX nr 1652730, z 9 stycznia 2019 r., II KK 466/18, LEX nr 2616213, z 18 kwietnia 2019 r., IV KK 95/19, LEX nr 2650697).

Potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłych aktualizuje się wtedy, gdy ustalenie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności wymaga wiadomości specjalnych (art. 193 § 1 k.p.k.). Ustalenie ilości papierosów posiadanych i zbywanych przez A. J., tak jak i pozostałych oskarżonych, nie wymaga dysponowania wiedzą wykraczającą poza występującą w dzisiejszych czasach w społeczeństwie. Wystarcza analiza wiarygodnych dowodów osobowych i zapisów z kontroli operacyjnej z wykorzystaniem zasad poprawnego rozumowania oraz wiadomości na poziomie podstawowym z zakresu arytmetyki. Natomiast ustalenie ceny rynkowej papierosów bez polskich znaków akcyzy będących w posiadaniu oskarżonych nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o przedmiocie niniejszego postępowania. Stawka akcyzy w interesującym zakresie wynika z ustawy z 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (art. 99) i wydanych na jej podstawie obwieszczeń Ministra Finansów określających średnią ważoną detaliczną cenę sprzedaży papierosów w danym roku.

Kwestia legalności zarządzanej kontroli operacyjnej i możliwości włączenia jej rezultatów do podstawy dowodowej rozstrzygnięcia o odpowiedzialności oskarżonych jest omówiona niżej w punkcie 4.

Jeśli natomiast chodzi o opinię fonoskopijną, to trzeba przypomnieć, że oskarżony J. S. (1) tak w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem bez wątpliwości rozpoznał (k. 1014-1038, 2698) na odtwarzanych mu zapisach z utrwalenia zapisów rozmów telefonicznych uzyskanych podczas kontroli operacyjnej swój głos, głosy oskarżonych A. J. (który także rozpoznał swój głos), M. W. (1), I. T. (1) (która również zidentyfikowała swój głos), B. M. (1) oraz części innych rozmówców, którym zbywał papierosy bez polskich znaków akcyzy i wskazywał, że tego dotyczyły owe rozmowy. Przedmiot rozmów mających znaczenie w sprawie został zidentyfikowany bezspornie, J. S. (1) (podobnie jak pozostali oskarżeni) kwestionuje ilość wyrobów akcyzowych, które zbywał. Opinia fonoskopijna nie jest przydatna do wyjaśnienia tej kwestii, gdy czytelność zapisów nie była podważana. Ustalenie tej kwestii, jak wskazano wyżej, wymagało analizy wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków oraz danych uzyskanych podczas kontroli operacyjnej. Co się tyczy identyfikacji osób, których głosy zostały utrwalone podczas czynności operacyjno-rozpoznawczych to J. S. (1) i osoby, którym owe zapisy odtwarzano rozpoznały swoje głosy i części rozmówców. Inni, jak np. R. W. (k. 1225-1230), (...) - (...)) E. T. (2) (k. 1138-1139, 2671), P. C. (k. 1143-1144, T. W. (2) (k. 1156-1157, 2673), J. T. (2) ((...) - (...), 2675v - (...)), I. C. (k. 1126-1127, 2645) przyznają, że nabywali papierosy bez polskich znaków akcyzy od J. S. (1). Opisane rozpoznanie głosów nie jest podważane, nie widać też powodu dla którego wszystkie wymienione osoby miałyby przyznawać wbrew prawdzie niekorzystne dla siebie okoliczności. Jeśli natomiast chodzi o identyfikację rozmówców, których tożsamości nie zdołano ustalić, to przecież opinia z zakresu fonoskopii z braku materiału porównawczego nie pozwoli ich zidentyfikować.

W konsekwencji nieprzeprowadzenia omówionych tu dowodów nie stwarza ryzyka dokonania wadliwych ustaleń faktycznych i wydania błędnego orzeczenia.

Z tych powodów zarzuty obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. podniesione w apelacjach obrońców J. S. (1) i A. J. są niezasadne.

4. Zarządzona, a następnie przedłużona w trybie art. 19 ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o policji (w brzmieniu obowiązującym do 26 stycznia 2018 r. tj. w czasie zarządzenia i wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych) postanowieniami Sądu Okręgowego we Wrocławiu kontrola operacyjna dotyczyła oskarżonego J. S. (1) i przestępstw z art. 258 § 1 i 3 k.k. oraz przestępstw skarbowych z art. 63 § 1 k.k.s., art. 65 § 1 k.k.s., art. 65 § 2 k.k.s., art. 69a § 1 k.k.s. i obejmowała okres od 4 września 2017 r. do 18 stycznia 2018 r. W ówczesnym czasie nie obowiązywały już przepisy art. 19 ust. 15a - e ustawy o policji regulujące kwestię zgody następczej sądu na wykorzystanie uzyskanych danych ponad zakres podmiotowy i przedmiotowy pierwotnej zgody.

Prokurator rozstrzygnął na podstawie art. 168b k.p.k. o wykorzystaniu w postępowaniu danych uzyskanych w rezultacie tej kontroli także wobec oskarżonych A. J., I. T. (1), M. W. (1) i B. M. (1) w zakresie zarzucanych im przestępstw i przestępstw skarbowych, a w stosunku do J. S. (1) co do przestępstw skarbowych ostatecznie mu zarzucanych.

Orzeczenie to nie wiąże Sądu i nie oznacza włączenia uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej danych do podstawy dowodowej rozstrzygnięcia kończącego postępowanie sądowe, a tylko decyzję prokuratora selekcyjnego uzyskane dane o wykorzystaniu ich w postępowaniu przygotowawczym i zaoferowaniu tego środka dowodowego w akcie oskarżenia. Odmienna ocena znaczenia art. 168b k.p.k. byłaby sprzeczna z zasadą równości broni, kontradiktoryjności (czyniąc z prokuratora – strony procesu faktycznego jego gospodarza przynajmniej w zakresie danych z kontroli operacyjnej), zasadą samodzielności jurysdykcyjnej (art. 8 k.p.k.) oraz art. 352 k.p.k. i art. 368 § 1 k.p.k. przyznającymi przewodniczącemu składu orzekającego, lub sądowi wyłączną kompetencję do rozstrzygania w fazie jurysdykcyjnej o przeprowadzeniu dowodu, a więc weryfikacji dopuszczalności, istotności i celowości włączenia dowodu do procesu (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28.06.2018 r., I KZP 4/18, OSNKW 2018 r., z. 8, poz. 53).

Postanowienie prokuratora wydane na podstawie art. 168b k.p.k. pełni więc funkcję zbliżoną do następczej zgody sądu wydawanej w trybie art. 19 ust. 15c i n. ustawy o policji obowiązującego do 14 kwietnia 2016 r. i tak samo jak ona nie jest wiążące dla sądu orzekającego w przedmiocie odpowiedzialności karnej osoby za zarzucany jej czyn. W konsekwencji Sąd orzekający w głównym nurcie procesu rozstrzyga w przedmiocie wniosku prokuratora o

dopuszczenie dowodu z danych uzyskanych podczas kontroli operacyjnej oceniając jego dopuszczalność, znaczenie, potrzebę przeprowadzenia stosownie do uregulowań konstytucyjnych (art. 45 ust. 1, art. 47, art. 49, art. 51) konwencyjnych (art. 6 ust. 1, art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 14 ust. 1, art. 17 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych) i ustawowych, w szczególności art. 170 k.p.k., art. 19 ustawy o policji.

Wprowadzenie do procesu danych z kontroli operacyjnej poza zarządzonym postanowieniem sądu zakresem przedmiotowym lub podmiotowym jest możliwe tylko w odniesieniu do przestępstw katalogowych, co do których dopuszczalna była taka kontrola w czasie, gdy była realizowana (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28.06.2018 r., I KZP 4/18, OSNKW 2018 r., z. 8, poz. 53, postanowienie Sądu Najwyższego z 26.06.2019 r., IV KK 328/18, OSNKW 2019 r., z. 8, poz. 46, wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z 22.11.2017 r., II AKa 224/17, LEX nr 2464913, J. S. Dowody nielegalne w procesie karnym. Glosa do uchwały SN z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 4/18, OSP 2019 r., z. 1, poz. 4, D. K., D. wykorzystywanie materiałów z kontroli operacyjnej (uwagi na tle art. 168b k.p.k.), PiP 2018 r., z. 10, str. 107-120). „Art. 168a k.p.k., regulujący wprowadzenie nielegalnie uzyskanego dowodu do procesu, odnosi się jedynie do dowodów uzyskanych z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego. Uregulowanie to nie stanowi podstawy do procesowego wykorzystania danych uzyskanych podczas kontroli operacyjnej prowadzonej z naruszeniem warunków do wykorzystania procesowego takich danych, sformułowanych w ustawie o Policji, a mających swe źródła w przepisach o charakterze materialnym” (postanowienie Sądu Najwyższego z 26.06.2019 r., IV KK 328/18, OSNKW 2019, z. 8, poz. 46). Inne ujęcie czyniłoby zbędną (i sprzeczną z intencją ustawodawcy ograniczającego przedmiotowo zakres inwigilacji) zamieszczoną w realiach sprawy w art. 19 ust. 1 ustawy o policji zamkniętą listę przestępstw i przestępstw skarbowych co do których możliwe jest zarządzanie, a w konsekwencji procesowe wykorzystanie rezultatów, kontroli operacyjnej, skoro gdy już zostanie zarządzona to informacje uzyskane w ten sposób mogą być wykorzystane wobec każdej osoby i każdego ściganego z urzędu przestępstwa (przestępstwa skarbowego). Konstytucyjne i traktatowe gwarancje prawa człowieka do ochrony prywatności, tajemnicy komunikowania się, autonomii informacyjnej doznałyby w takiej sytuacji istotnego, sprzecznego z zasadą proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) ograniczenia stając się przynajmniej w omawianym zakresie iluzorycznymi.

Art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. „zawiera zamknięty katalog przestępstw i dowody zebrane w drodze legalnej kontroli operacyjnej mogą być wykorzystane w postępowaniu karnym tylko w odniesieniu do tych przestępstw. Oznacza to, że niedopuszczalne jest również wykorzystanie dowodów uzyskanych w wyniku tej kontroli w odniesieniu do przestępstw jednostkowych popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 k.k.), jeśli przestępstwa te nie mieszczą się w katalogu objętym wyżej wymienionym przepisem” (postanowienie Sądu Najwyższego z 10.10.2012 r., II KK 336/11, OSNKW 2013 r., z. 1, poz. 6).

Warto w tym miejscu przypomnieć, że tak Trybunał Konstytucyjny jak i Europejski Trybunał Praw Człowieka zbieżnie określając minimalne standardy jakie muszą spełniać ustawowe regulacje określające zasady niejawnego przechwytywania komunikacji wskazują m.in. na konieczność ustawowego określenia rodzajów przestępstw w związku z którymi mogą być stosowane te techniki, podmiotów wobec których mogą być użyte, proporcjonalności naruszenia prawa do prywatności, tajemnicy komunikowania i celu tej ingerencji oraz istnienia niezależnego organu (faktycznie sądowego) sprawującego realną i skuteczną kontrolę niejawnego pozyskiwania informacji i wykorzystywania ich (por. np. orzeczenia TK z 12 grudnia 2005 r., sygn. K 32/04, z 30 lipca 2014 r., K 23/11, OTK-A 2014 r., z.7, poz. 80, z 15 listopada 2010 r., sygn. S 4/10; orzeczenia (...) z: 29 czerwca 2006 r. w sprawie W.i S. przeciwko Niemcom, skarga (...), z 10 lutego 2009 r. w sprawie I. i inni przeciwko Mołdawii, skarga nr (...), z 2 września 2010 r. w sprawie U. przeciwko Niemcom, skarga nr (...), z 4.12.2015 r., skarga nr (...), Z. przeciwko Rosji).

Tak więc interpretacja art. 168a k.p.k. i art. 168b k.p.k. prowadząca do uznania, że decyzja prokuratora o wykorzystaniu danych uzyskanych podczas kontroli operacyjnej ponad zakres podmiotowy, lub przedmiotowy pierwotnej zgody sądu na kontrolę operacyjną, jest wiążąca dla sądu lub uzyskane podczas kontroli mogą być wykorzystane w odniesieniu do nie katalogowych przestępstw (przestępstw skarbowych) byłaby sprzeczną z

wynikającym z Konstytucji RP i Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności minimalnym standardem ochrony.

Zmiany wprowadzone ustawą z 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437) nie muszą prowadzić do ograniczenia standardu ochrony prawa do prywatności, tajemnicy komunikowania się, autonomii informacyjnej przed nadmierną lub bezprawną ingerencją władzy państwowej gwarantowanego w Konstytucji RP i traktatach międzynarodowych z dziedziny prawa człowieka. W fazie jurysdykcyjnej Sąd jako niezależny organ ma bowiem lepsze (niż w rozstrzygając o zgodzie następczej na podstawie materiałów udostępnionych przez organy ścigania), pełniejsze, realne możliwości zbadania legalności kontroli operacyjnej, możliwości dalszego wykorzystania uzyskanych danych, a strony (w tym podmiot w którego prawa kontrola ingerowała) podnoszenia okoliczności co do dopuszczalności tego dowodu (por. D. Szumiło-Kulczycka, tamże).

Ustawa o policji, kodeks postępowania karnego określały katalog przestępstw (przestępstw skarbowych) w związku z którymi może być stosowana kontrola operacyjna, osób wobec których może być stosowana oraz zasady wykorzystywania uzyskanych w ten sposób danych.

Materiały uzyskane podczas kontroli operacyjnej były jawne i dostępne dla oskarżonych i ich obrońców. Strony mogły odnosić się do zawartych tam treści, kwestionować rezultaty kontroli.

Sąd Okręgowy nie wydał orzeczenia w przedmiocie wniosku prokuratora o przeprowadzenie dowodu z zapisów rozmów telefonicznych utrwalonych w wyniku zarządzonej wobec J. S. (1) kontroli operacyjnej. Skoro wniosek ten nie został oddalony, to stosownie do art. 405 § 2 i 3 pkt 1 k.p.k. zapisy te zostały zaliczone do podstawy dowodowej (art. 410 k.p.k.) w stosunku do wszystkich oskarżonych i wszystkich zarzucanych im czynów. Pisemne motywy wyroku potwierdzają, że Sąd ten uznał dopuszczalność, istotność i celowość przeprowadzenia dowodu o którym mowa we wskazanym wyżej zakresie podmiotowym i przedmiotowym.

Stanowisko takie jest wadliwe w odniesieniu do oskarżonej B. M. (1) i zarzucanego jej przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s., które nie należy do katalogu z art. 19 ust. 1 ustawy o policji.

Art. 19 ust. 1 pkt 2 i 4 ustawy o policji w kształcie obowiązującym w czasie zarządzonej kontroli operacyjnej dopuszczał ją w celu zapobieżenia, wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów, ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw m.in. z art. 258 k.k. i skarbowych, jeżeli wartość przedmiotu czynu lub uszczuplenie należności publicznoprawnej przekraczają pięćdziesięciokrotną wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów. Od początku (19.03.2002 r.) umieszczenia przestępstw skarbowych w katalogu z art. 19 ust. 1 ustawy o policji celem ustawodawcy było dopuszczenie stosowania kontroli operacyjnej w odniesieniu do stosunkowo szerokiego zakresu zachowań godzących w finanse publiczne.

Art. 25 ustawy z 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 2207) stanowi, że ilekroć w przepisach prawa jest mowa o "najniższym wynagrodzeniu za pracę pracowników" przez odwołanie się do odrębnych przepisów lub do Kodeksu pracy albo przez wskazanie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, Ministra Pracy i Polityki Społecznej lub ministra właściwego do spraw pracy jako zobowiązanego do ustalania takiego wynagrodzenia na podstawie odrębnych przepisów lub Kodeksu pracy, oznacza to kwotę 760 zł.

Mimo wielokrotnych nowelizacji art. 19 ust. 1 ustawy o policji przez ponad dziewiętnaście lat od czasu wejścia w życie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę ust. 4 tego przepisu nie został zmieniony: odwołania do najniższego wynagrodzenia za pracę nie zastąpiono minimalnym wynagrodzeniem. Pozostaje więc uznać, że intencją ustawodawcy jest wyznaczenie granicy dopuszczalnej kontroli operacyjnej w wypadku przestępstw skarbowych na pięćdziesięciokrotności wynoszącego 760 zł najniższego wynagrodzenia za pracę (tj. wartość gdy wartość przedmiotu czynu lub uszczuplenie należności publicznoprawnej przekracza 38000 zł).

W wypadku przestępstw skarbowych zarzucanych oskarżonym J. S. (1), A. J., I. (...), M. W. (1) warunek, że należności publiczno – prawne narażone na uszczuplenie przekraczają pięćdziesięciokrotną wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę został spełniony. Inaczej jest w odniesieniu do B. M. (1) gdzie wg zarzutu suma narażonego na uszczuplenie podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego (25337 zł) nie przekracza 38000 zł.

Z tych wszystkich powodów dane uzyskane w wyniku kontroli operacyjnej w niniejszej sprawie w zakresie jakim dotyczą przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. zarzucanego B. M. (1) były zebrane przez funkcjonariuszy publicznych (policjantów) sprzecznie z ustawą o Policji, bo poza wyznaczonym przez art. 19 ust. 1 tej ustawy zakresem przedmiotowym dotycząc przestępstwa skarbowego nie wymienionego w zawartym tam katalogu. Jako niedopuszczalne w czasie ich utrwalenia nie mogły być wprowadzone do procesu (art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k.) i być podstawą ustaleń w odniesieniu do tego czynu zarzucanego oskarżonej.

5. W konsekwencji źródłami dowodowymi dla określenia ilości papierosów bez polskich znaków akcyzy nabytych przez B. M. (1) mogą być jej wyjaśnienia (k. 2587v-2588v, 715-717, 1221-1224. (...)- (...)) w których przyznaje (k. 716v), że kupiła od J. S. (1) dwa opakowania zbiorcze (tzw. „wagony”, „sztangi”) po 10 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy (J. S. potwierdza – k. 1021, 1022, 1025 – zbywanie oskarżonej takich papierosów) oraz wyniki przeszukania jej mieszkania (k. 645-646, protokół oględzin k. 1080, 1085) podczas którego odnaleziono 104 paczki takich papierosów o których oskarżona mówi (k.717), że pochodzą od tego oskarżonego.

Daje to łącznie 304 paczki papierosów bez polskich znaków akcyzy, które posiadała i którymi obracała oskarżona. Uwzględniając przyjęte przez Sąd I instancji (uzasadnienie podsekcja 3.2.) za informacją urzędu skarbowego wartości paczki papierosów dla potrzeb wyliczenia podatku akcyzowego – 17,1 zł i 4,74 zł dla potrzeb wyliczenia podatku od towarów i usług wielkość narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego to 5199 zł, a VAT 1441 zł, łącznie 6640 zł.

Wykroczeniem skarbowym jest czyn zabroniony przez kodeks pod groźbą kary grzywny określonej kwotowo, jeżeli kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia (art. 53 § 3 k.k.s.). Łączna wartość narażonych przez oskarżoną na uszczuplenie należności publicznoprawnych nie przekraczała ustawowego progu to jest wymienionego wyżej iloczynu (art. 53 § 6 k.k.s.), skoro minimalne wynagrodzenie w 2018 r. wynosiło 2100 zł (Dz.U. z 2017 r., poz. 1747, 5x2100 zł = 10500 zł).

Rację ma więc obrończyni B. M. (1) kwestionując ustalenia w zakresie ilości papierosów będących przedmiotem czynu zarzucanego tej oskarżonej i podnosząc, że omawiane zachowanie wyczerpuje dyspozycję art. 54 § 3 k.k.s.

Orzekając wobec oskarżonej grzywnę Sąd Apelacyjny miał na uwadze dłuższy okres działalności, rozmiary narażonych na uszczuplenie należności podatkowych, a także posiadanie na utrzymaniu małego dziecka i stosunkowo niewielkie dochody jakie oskarżona osiąga (2000 zł netto).

6. Rację mają obrońcy oskarżonych kwestionując przypisanie J. S. (1), A. J., I. T. (1), B. M. (1) i M. W. (1) udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a dwóm pierwszym także kierowanie nią.

W orzecznictwie przyjmuje się (por. wyroki Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 14 czerwca 2017 r., sygn. II AKa 52/17, LEX nr 2344211, z 21 grudnia 2016 r., sygn. II AKa 334/16, LEX nr 2196225, z 30 lipca 2015 r., sygn. II AKa 168/15, LEX nr 1798769, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 21 listopada 2019 r., sygn. II AKa 196/19, LEX nr 2768572, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 5 października 2017 r., sygn. II AKa 195/17, LEX nr 24366520, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 7 września 2017 r., sygn. II AKa 115/17, LEX nr 2375055; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 9 maja 2017 r., sygn. II AKa 244/16, LEX nr 2518273; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3 listopada 2016 r. sygn. II AKa 211/16, LEX nr 2310582), że zorganizowana grupa przestępcza to zbiór osób obejmujący co najmniej trzech członków, który cechuje trwałość w czasie, spójność (aprobata celów, gotowość członków do działania na jej rzecz, zdolność do funkcjonowania w sposób ciągły), posiadanie struktury organizacyjnej, a jego celem jest

popelnianie jednego lub więcej przestępstw (przestępstw skarbowych). Poza kryterium ilościowym pozostałe warunki są nieostre i jak się zdaje nie wszystkie można uznać za konieczne (np. trwałość, czy zdolność do ciągłego działania, gdy grupa została powołana do popelnienia jednego przestępstwa).

Skoro udział w zorganizowanej grupie przestępczej jest przestępstwem formalnym do wypełnienia znamion którego wystarcza sama bierna przynależność, a popelnione inne przestępstwa dla realizacji których grupa została powołana i w jej ramach pozostają w realnym zbiegu z występami z art. 258 k.k. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 2015 r., IV KK 364/15, LEX nr 1955514, wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2016 r., II KK 136/16, LEX nr 2147280) to trzeba przyjąć, że stopień zorganizowania takiej grupy musi być czymś więcej, wykraczać ponad to, co uznajemy za współsprawstwo i inne formy przestępnego współdziałania z art. 18 § 1 - 3 k.k. (A. N., Zorganizowana grupa przestępcza w praktyce orzeczniczej. Próba analizy krytycznej kryteriów istnienia grupy i odróżnienia ich od form przestępnego współdziałania, Prok.i Pr. 2021, z. 9, s. 45-69). W przeciwnym razie te same zachowania, sprzecznie z art. 11 § 1 k.k., stanowiłyby więcej niż jeden czyn.

<i>SSA Maciej Skórniak</i>	<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Janusz Godzwon</i>
-----------------------------------	---------------------------------------	----------------------------------